

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

ΑΡΥΕΣ ΣΤΗΜΕΝΗ, συντριψμένη ή Μάνταλεν Σμίθ, γύρισε τσακισμένη στό μέγαρο της. "Ολα οι έξευτελικοί που είχαν υπόφερει στό δικαστήριο, την είχαν έκνευρισει και της είχαν γεμίσει απογοήτευση την καρδιά." Ήταν, διφόταστο το μαρτύριό της. "Υπογεράθηκε μπροστά στην φιλοτοκτιστική της Νέας Υόρκης νά επαναλάβη όλη μια φορά όλο το δράμα που είχε συνταράξει τη ζωή της.

Μέ δάκρυα στά μάτια είχε δηγυθήθη τά τρομερά χρόνια που πέρασε υπέροπτα στό δεύτερο γάμο της, τούς έξευτελισμούς της και την κατάπληξη τους γι' αυτό που μάθαναν. Τό ακροστήριο πάρι ξεσπούσε κάθε τόσο σ' αποδοκιμασίες, γελούσε με τις άννυτες έρωτησεις τών συνηγόρων της πολιτικής άγωγης και χειροκροτούσε την δύναμη Μάνταλεν. "Ο πρόδρος του δικαστηρίου απειλούσε την κάθη τόσο δυτική διπλή στην θέση της άδειας είχε γίνει ή πολύκροτη δίκη της μίσεσε" Σμίθ, ή διότις κατέληξε στην δύναμη της. Η Μάνταλεν ήθελε τώρα νά ήσυχαν. Νά έχασην όλον αυτό τον έφιλη, που σαράντα τώρα μέρες βασανίζει το μαλά της. "Ήθελε νά βιθιστή σ' έναν άτελεωτο ύπνο σαν τον θάνατο. Νά μην δικούη, νά μη βλέπη, νά μήν αισθάνεται. "Α, είχε τόσο υπόφερε!

Μέ άργα βήματα άνεβηκε τις σκάλες του μεγάρου της, πέρασε σιδήριο χώλ και στάθηκε σάνη μαρμαρωμένη. Οι όπρετες, γιάν νά δέσουν τη γαστή τους γιά τό γυρισμό της, είχαν στολίσει όλο τό στήπι μέ δροσερά λουλούδιστο κι' είχαν παραπλανήθη δεξιά κι' άριστερά στό χώλ με τις έπιστημες λιθρέες τους.

"Η μίσεσε" Μάνταλεν ζαλιστήκε άπ' αυτή την έκδηλωση της δροσιώσεως. Συγκινημένη, στριγήθηκε σ' ένα έπιπλο γιά νά μη πέπτε. Δέν φανταζόταν ποτέ ότι αυτοί οι δινθρώποι υπέρεια άπο τη δολοφονία του διατηρούσαν τη διαστολή της μετεργάτης Σμίθ, τον κυρίου τους, θά έξακολουθούσαν νά την σέθωνται καλά νά την άγαπουν.

Έκεινη τη στιγμή ό γέρο οικονόμος του σπιτιού προχώρησε μ' έπιστημα βήμα, της τροσεφέος γονιτζίσαν αι μιά δύωση άνθοδεσμον και φιλότας τό χέρι της που έπρεψε όπο τόν πιερέτο, τής επίε :

—Δεχήθητε αύτά τά λουλούδια σέκ μέρους τών άνθρωπων που συμμερίζονται τή θλίψη σας. "Η ζωή τους κι' ή καρδιά τους σάς" Οταν κρατούσε τό παιδί της στην δέκαλια της, νόμιζε πώς ήταν ή πιό άνηκε. Φερθήκατε δημορφή άνθοδεσμον και σάν μιά μητέρα που δγαπάει τό παιδί της.

—Επειτα ή συγκινησης τό έκανε νά μπερδέψη τά λόγια τους ν' άρχιση νά τραυλίζη καν νά κοκκινίζη όπο τή νιροπή του.

Η Μάνταλεν Σμίθ μέ δάκρυα στά μάτια έπεσε στήν άγκαλιά τους κι' άρχισε νά κλαίει νευρικά. "Ολα ή κούρασι κι' ή υπέρειτασι τών νεύρων της είχε έστασει σ' αυτή την υπερεική κρίση. Η παρουσία του γέρο Τόμ, την είχε κάνει νά θυμηθήτα παδική χρόνια πις, τούς γονείς της. Δηλη τήν εύτυχισμένη ζωή τής νεότητός της. Κι' έκλαιγε σάν μιά μικρούλα, που τής είχαν στερήσει τά παιγνίδια της ή πού τής είχαν σπάσει τήν πιό άγνωμένη της κούκλα.

Κι' άλληεια, μήπως ή μικρούλα ή Μάριον, δέν ήταν μιά πεντάμορφη κούκλα; Μήπως τό χαριτωμένο όγγειούσι της, τό παιδί της δέν ήταν τό πιό δύωμορφο κορίτσι της Νέας Υόρκης; Μήπως αυτό τό δύδιο πλασματάκι, την καρδιά της, δέν τό είχαν σκοτώσει μπροστά στά μάτια της, χωρίς λόπο, χωρίς κανέναν οίκο :

Κι' ή Μάνταλεν έκλαιγε, έκλαιγε άδιάκοπα, γιατί καταλάθαινε ότι είχε χάσει γιά πάντας την εύτυχια της, τη χαρά της, και έσανικαν έχασε τις αισθήσεις της. Οι υπέρτετες την άρδηγησαν μέ θλιψι με διαμερισμά της κι' έτρεξαν στό τηλέφωνο γιά

νά ειδοποιήσουν ξένα γιατρό.

"Εξω, είχε άρχισει ή νύχτα. "Η φωτεινές ρεκλάμες τού Μπροντγουσαΐτι δινάσσαν ή μιά μετά τήν δλλη... ***

Η Μάνταλεν Σμίθ ήταν μιά τραγική μητέρα. Η ιστορία της ήταν πολύ παράξενη. Είχε άρχισει τή ζωή της μέσα στην πολυτέλεια γιά νά πεταχθή κατόπιν στό δρόμο, νά παλαιόψη μέ τή ζωή, νά νικήση κατά τέλος νά πέση σε μιά τραγική άπογοή-

"Η μίσεσε" Σμίθ ήταν κόρη ένος τραπεζίτη της Βοστώνης. Είχε δινάστραφη μ' ένα σωρό δασκάλες και καθηγητές κι' ή ώμορφιά της την είχε κάνει πασιλγωστή στις "Ηνωμένες Πολιτείες". Σ' όλες της φιλανθρωπίες γιαρτές, σ' διλες τής έπιπροπές γιά την περιθώρια τών διόπτρων, έθλεπε κανείς νά φιγουράρη τ' δύναμη της. Γι αυτό κι' οι φτωχοί τή λάτρευαν σάν την Παναγία κι' είχαν τό θάρρος νά τής έξομολογούνται τις στενοχώριες κατά τά βάσανά τους.

Μά μέρα δύμας ήθελε σάν θυελλά ή καταστροφή. "Η σέξιες τού Χρηματοποιίου άρχισαν νά κατρακυλούν σ' έξευτελιστικές τιμές κι' οι κατασθέτες τής Τραπέζης τού πατέρα της άπεσυραν τίς περιουσίες τους κι' έγιναν άφορη μή χρεωκοπήση. "Ο τραπέζης, μή μπορώντας ν' ανθέτησε αυτό τό χύπημα τής μοιρας, σε μιά στηγάνη τρέλλας, τίναξε τά μωσάλ του κι' ή ώμορφη Μάνταλεν έμεινε μόνη κι' άπροστάτευτη στόν κόδιμο. Μά δέν έχασε τό θάρρος της. "Εγκατέλευτη το πατρικό της σπίτι, πού δέν τής άνηκε πειά, κάθησε ένα φωτικό διαμέρισμα τής 40ής Λεωφόρου κι' άρχισε νά έργαζεται ως υπάλληλος σε μιά όλη Τράπεζα τής Βοστώνης.

Ολοι οι παλιοί φίλοι της τήν είχαν έγκαταλεψει. Κι' αυτοί άκομη οι θεαμασταί της πού ήταν τρελλά έφωτευμένοι μή τήν... προκά της, έκαναν τώρα δην δέν προκά της, γιανώριζαν κι' ούτε τά καταδεχόντουσαν νά τήν χαιρετήσουν. "Η ώμορφη Μάνταλεν, τούς πρώτους ήπειροφέροντας στον προώπου της έπειρε την έγκατάλευτη. "Επειτα δύμας δάσχιος ίστη θυμηθίζη. Τότε πειά δέν ένδιαφερόταν γιά τίτοτα" άλλο μήπο τό δουλειά της και δέν σκεφτόταν δην να την νέας κι' διτί είχε άνηγκη όπο έρωτα.

Πέρασαν ήτοι δυό διάλκηρα χρόνια, Σ' όπο τό διάστημα ή Μάνταλεν είχε γίνει δικόμη πού διαμοιρήτη κι' είχε συντάξει σάν μωσάλ την έγκατάλευτη. "Επειτα δύμας δάσχιος ίστη θυμηθίζη. Τότε πειά δέν ένδιαφερόταν γιά τή ζωή, διτί μήπο τό δουλειά της και δέν σκεφτόταν δην να την νέας κι' διτί είχε άνηγκη όπο έρωτα.

—Ξέρω, τής είπε, δητί είχατε ζήσει σε μιά μιθώδη πολυτέλεια καλύπτερη ζωή Μάξερος άκομη διτί είσαστε ένα λογικό κορίτσι,

πού δέν ζή μόνι μ' αναμνήσεις κι' δινειρά. Σάς άγαπαν και πού διασπαράσσαν νά γενναίκα μου Θά κάνω τά πάντα γιά νά σάς εύχαριστήσω. Θά έργαζαν δηλη τη μητέρα κατή η νύχτα γιά νά έσαφαριλώσ διτί μου ζητήσετε. Θά δημετέ δητί θά σάς κάνω εύτυχισμένην.

Και πρόγυματι, δ "Εντιμοντ Πήρλ, τρία χρόνια ήταν γι' αυτήν ό ιδεώδης σύζυγος. "Ο έρως του ήταν τόσο τρυφερός, ώστε ποτέ δέν την έκανε νά μετανοήσει, γιατί τών παντρεύτηκε. "Απ' αυτή τήν ένωσή τους δέν άργησε νά γεννηθή ένα κοριτσάκι, ή Μάριον, τό όποιο συμπλήρωσε τήν εύτυχιά τους. "Η Μάνταλεν είχε ξαναθρέψει τά λαχανά της, νόμιζε πώς ήταν ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα τού κόσμου. Μά ή εύτυχια τους δέν κράτησε πολύ. "Ο έντιμοντ Πήρλ, τρία χρόνια ήταν γι' αυτήν ό διεύθυντης σύζυγος. "Ο έρως του ήταν τόσο τρυφερός, ώστε ποτέ δέν την έκανε νά μετανοήσει, γιατί τών παντρεύτηκε. "Απ' αυτή τήν ένωσή τους δέν άργησε νά γεννηθή ένα κοριτσάκι, ή Μάριον, τό όποιο συμπλήρωσε τήν εύτυχιά τους. "Η Μάνταλεν είχε ξαναθρέψει τά λαχανά της, νόμιζε πώς ήταν ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα τού κόσμου. Μά ή εύτυχια τους δέν κράτησε πολύ. "Ο έντιμοντ, διαγοπέμενος διντρας, δρώσωτης βαρειά κι' υπέροπτα στό διάρκεια της ζωής της, δέν έμοιαζε καθόλου με τό πρότρο.

—Ξέρω, τής είπε, δητί είχατε ζήσει σε μιά μιθώδη πολυτέλεια καλύπτερη ζωή Μάξερος, τό Τζόν Σμίθ. "Ο δεύτερος κονοερεύδην τής δέν έμοιαζε καθόλου με τό πρότρο. "Ηταν, ένας κτηνάθρωπος, πού ένδιαφερόταν μόνι γιά τις κονοέρδες του και τά κεφαλάδια του. 'Ωστόσο μερικές στιγμές θυμόταν και τή ζωή της ήταν νέας κι' έτρεξαν στό τηλέφωνο γιά την σελίδα 1005)

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά εύχαριστιόταν νά τή βασανίζει και νά τήν πειρά-
ζη Χώνευτη Μάριον.

—Δέν μπορώ νά καταλάβω, τής έλεγε, τί θές νά κρατᾶς στο
σπίτι αύτό το παιδί, όφου δεν είνε δικό μου. Δέν τό κλείνεις κα-
λύτερα στ' ὄφραντροφε! νά ήσυχάσουμε!

—Η Μάνταλεν έξαγρώνοντας τότε και τόν απειλούσε δη την
ικανή να κάνη κι' έγκλημα σκόμη γιά νά προστατεύση τό παι-
δί της.

—Ένα βράδιο ό Σμιθ γύρισε από τή Λέσχη μεθυσμένος. Φώνα-
ζε σαν αγριάνθρωπος και μούγκριες σαν ταύρος.

—Σιγά και θά ουπήσης τή Μάριον, τού παραστήρησε ή γυ-
ναίκα του.

Μά ό Σμιθ έξαγρώθηκε τότε σκόμη πιό πολύ: "Όλο τό μι-
σος του ζεχόθηκε τότε σε σκάτανόμαστες βριοις γιά τό δύσω
παιδί. Η Μάνταλεν έξαρσης κι' έκεινή νά τού φωνάζει
τι είνε ένας ανατολήτος. Ό Σμιθ για νά την έδικτηθή, έτρεψε
στο δωμάτιο τού παιδιού, δρπαξε τή Μάριον πού κοιμόταν στά
χέρια του και την τίναξε μέ δύναμη στο πάτωμα. Το μικρό έμε-
νε στόν τόπο. Η Μάνταλεν έθυγαλε μιά σπαραγκή κραυγή
και ρίχτηκε στόν άνδρα της. "Αρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη
μεταξύ τους.

Τόση ήταν ή λύσσα τής τραγικής μητέρως, δώστε κατώρθωσε
νά τόν κιλλον κατασγή και νά τόν στραγγαλίση, έκει κοντά
στό πώμα τής μικρούλας Μάριον.

Αύτή ήταν ή τραγαδία τού είχε δημιουργήσει τή Μάνταλεν στό
δικαστήριο. Μά οι Ενοριοί δικαιολόγησαν τόν πόνο της και τήν
διάδωσαν. Η Μάνταλεν δήμας άν και ζή τώρα μέστη στήν πολι-
τεία, δεν είνε εύτυχισμένη. Κλαίει διαρκώς τό παιδί της, τήν
δώμορφη Μάριον, τό φωτάρο θύμα ένδος πλαώσιου κτηναθαύπου.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 983)

ληπτούς άνθρωπους. Τό μυαλό μου είχε σταματήσει και δέν
σκεπτόμουν τίποτα. "Επιτέλους ταρίχεις έναν κλειδί, μπήκε στήν
κλειδούνια και τή' άκουσας πού γυριώδες."

Τότε άρχισα νά γελώ σαν ήλιθιος: άνοιξαν τό καπάκι του
μπασούλου κ' είδαν μέσα διάφορα παπινικά πλεκτή ρουχαλάκια,
κολτούτικα, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ένων οι υπάλληλοι ψάχναι-
νε νά διάμεσα σε κείνα τά πράγματα γιά νά δοῦν μήπως η πάρη
τίποτε πού νά πληρώνη δημοτικό φόρο, έγων μαναρωτιόμουν
ποιός φουκαρδίης τήν έπαθε και πήρε τό μπασούλο μου για δικό^{της}
του και τραβώσεις τώρα ήσυχος μέσα στό Παρίσι, μέ τό δημπεν-
λαρισμένο πτώμα τής χήρας. Και τό περιεργότερο από δλα-
είνη πού δέν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γ' αυτή τήν ίδιη
θεση. Μήπως έ διώστως πού πήρε τό μπασούλο μου φοθήθηκε
μή μπλεχτή κι' άπόφυγε νά διναφέρη τό λάθος του στήν δισ-
τονιά, δεν έχω ίδει. Δέν μπορώ δήμας νά κρατήσω τά γελών,
δάνω συλλογίμαια τί μούτακα πού θάκανε δι κακομοίρης, μόλις
δνοίει τό μπασούλο μου!

Μέσος στά διάφορα πλεγάτα τού μπασούλου, θρίκα και αιτό
τό μάλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει
έρεις, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά τού κι' είδε κι' έκεινή τό λαμπύ-
ρισμα τών πετραδιών. "Εσαΐτε τότε τό χέρι του και τόν κόπταξε
μέ την περιερόγος. Ξέκιψε πιό κοντά, κι' από μιά χαραμάδα
πού είχε σύνολες δι κάποιο στήν δύκρη τού θλώου, είδε έναν πα-
ληδό ινδικό τάρο, γειμάδια μποτύλια πετράδια πού ξητρά-
φαν με ίριδων λαμψίες.

—Ο θησαυρός τού Ακάβα! φώναξε κατάχλωμος από τή
συγκίνηση δι λάρρου Χουάτη.

—Η Λίλιαν έσκυψε κοντά τού κι' είδε κι' έκεινή τό λαμπύ-
ρισμα τών πετραδιών. "Εσαΐτε τότε τό χέρι του και τόν κόπταξε
μέ την περιερόγος. Ξέκιψε τή μέρα ή δημορφή Αμερικανίδα είχε δινακαλύψει κι'
έναν άλλο θησαυρό πιό πολύτιμο: τόν έρωτα.

NORA ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, γιά νά μήν άκουση τήν φωνή τού άφραστου προστάτου
της, είχε πληρώσει με τή ζωή της αύτη τήν έπιπολατήριά της.
—Άλλα υπάρχουν άκομη κι' ένα σαρό δλλασ παραδείγματα
δινήρωπα, οι δύοιοι προσιωπάντων τόν κύνηνο πού τούς δημι-
λεῖ. Διυτιγάς δήμας πολύ λαγοί είνε έκεινοι πού προσέρχονται αύ-
τή τήν πρειδοτότη. "Ολοι οι δλλοι κάνουν πάντα δη τούς
κατεπέλη στό φεράφι, και δέν υποχωρούν μπροστά κατ στόν με-
γαλείτερο κύνηνο. Γ' αύτο και πληρώνουν άκριδα κάθε άνο-
σία τευς, δημας δικαίως παραστήρησε στό τέλος τής δημιλίας του
κι' δι καθηγήτης Κρόκ.

TZΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 965)

"Ετοι κ' έγινε... Την έπομένη, κατά τά μεσανύχτα, ή "Εδιθ
και δι Τζών γυρνούσαν και πάλι από τά ίδια κακοσύγναστα κέντρα. Ο
Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός. Διαρκώς έριχνε γύρω του ά-
νησυχες ματιές. Ή "Εδιθ γελούσε μέ τούς φόβους του...

Ξαφικά δημάς, πίση από τη γωνιά ένος δρόμου πρόβαλαν
δυσίλουέτες, πού ζώρησαν έναντιον τούς ζέγυους, μέ διαθέ-
σεις κάθε δλλο παρά σγαθές... Άλλα τήν ίδια στιγμή, από μιά
δλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες, συνο-
δεύσμενοι και από δυο δινέρες με πολιτική περιβόλη-τού δυο
μυστικούς δάστινούς, πού είχαν έντολη από τον κ. Στάρχιχο
Χάλες νά προστατεύουν τήν γυναίκα του... Και οι δαστινού-
κοί, μέ λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τής χειροπέδες δη μο-
νάχια τής δυο «σιλουέττες», δλλάσ και στόν... Τζών Πάρκιγκ...

—Απέτυχε τό κόλπο σου, Μπράουν! είπε ένας από τους μη-
στικούς αστυνομίους στόν δήμην Πάρκιγκ. Σέ παρακολουθούμε
δεκάπεντές τώρα θήμα πρός θήμα... Και απόύε πού η
κυρία Στάρχιχο Χάλες φοράει τά δληθυντά της μπιζόν, απόξε-
σιες νά φωνερώθη, πούς είσαι... Κ' έθαλες τους συντρόφους
ου νά ληστεύουν τήν κυρία...

—Ο Τζών γαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς νά τή πίτα...
Μά ή "Εδιθ δρήσισε νά γελά, νά γελά με δηλη τήν καρ-
διά.

Οι δλλοι τήν κόπταξαν πατάληποτάκοι, γωρίς νά μπορούν νά
έξηγησον τήν δάσριη τής ζαφικής εύθυμητής της.

—Ω, άγαπητή μου φίλε, τί έπαθες! είπε, τέλος, στόν Τζών
Μπράουν. Πόσα σέ λατάμα... Την έπαθες σάχημα... Μά, τόσο
καρδιο, φορόσας τ' δληθυντά μου μπιζόν! Είχα αφήσει στόν
κοσμηματοπώλη τά ψευτικά, γιατί μου έκανε κακό νά αποχω-
ριστώ τά γηγάκια μου κομημάστα... Γιατί έχειλασα και τόν έ-
διο τόν καταστατάρη; "Ετοι...από μιά διστροπία... Άλλα
σήμερα, γιά νά σέ πειράδω, γιά νά σου δείξω δεν δέν φοβανει
τίποτα, δάφνας τ' δληθυντά και φέρεσα τά ψευτικά μου... θεθαίς
ότι δέν θα καταλάβαινες τή παιγνίδι σου έπαιξα, θεθαίς
ότι δέν θα σημειώσει δικριθών φορώ τ' δληθυντά... Και τή έπαθες, φτω-
χέ μου φίλε! Και θά σέ πάνε τώρα φυλακή! Τί κρίμα! Χό-
ρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 992)

Ο Τζών Μπάρρυμπορ, πάλι, στήν περίφημη δημιουργία του
«Ερρίκος ΙΙ», φορούσε από τήν δρχή δω τό τέλος μια σιδερέ-
να πανοπλία, μέ τήν οποία ήταν υποχρεώμένος νά μονομαχή-
την ίππεων, νά κυνηγήσει, τρέχοντας τους δαντιάλους του και έπι-
τέλον νά παίξει περιπαθείς έρωτικές σκηνές.

Τέλος, δι Τζόννυ Ίντσιουμπλερ και ή Μώρρην Ό Σουλλιθαν, οι
άλλομηντοι πρωταγωνιστοί του «Ταρζάν», όπως έπιασαν σχε-
δόν δλλούμποι, μέσα στή Λουγκάλα, υπέφεραν τά πάνειάν από
τά δηγκάλια, από τά υγιούς τών ζώων και από τά μπερά κλασ-
ιά. Τόσο τό σώμα τής Μώρρην Ό Σουλλιθαν, ζσο και τό δι-
πέροχο σόμη του Τζόννυ ίντσιουμπλερ ήσαν πάντινα καταματω-
μένα από τής πληγές. Κι' δημος οι θεαταί αύτού του φίλμ έδεν
βλέπουν τήποτε, γιατί πάνω από κάθε τέτοια πληγή ήπάρχε
την παχύ.

Καθώς έλεπτε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αώτά τά άρδα-
ντα μαρτυρία πού τραβούσεν οι ήθωποιοι πού τόν κινηματογράφου,
γυναίκες κι' άνθρες, είναι οι μεγάλοι μισθοί τους.

BΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πάνω τόλμησε νά ζητήσης τήν συνδρομή μου;

—Επειτα δημας σκέφθηκε δη αύτά τά πέζους υπήρχαν άκομη
στην...κάτσαση τής κι' έτσι δη την άρσην στήν άρσην τών άρσην
καταστάσην, από τά ζημιαιμένους. "Έπεισε λοιπούς νά τή ση-
κώση από κάτω και νά τή δηλωσή δη τού χρειαζόντουσαν λε-
φτά γιά νά φροντίση νά μη την τημαρθήσουν. Κι' ή Καρμέλα
τού έδεισε τήν...προικα τής. "Επειτα άκολυθως τόν δαστινού-
κιδών ήσηκε δη δι Αλφρεντ θά τή γλύτωνες από τά κατέργαση.
Και πράγματι δι "Αλφρεντ τά κατάφερε περίφημα. Μέ της κα-
λακείς του και τής υποσχέσεις του κατόρθωσε νά πείση τούς
δαστινούκιδών επίσημαστην τή Καρμέλα. "Άλλοι οι ήθωποιοι
προτίμησαν νά ζηλιάσουν τήν φαρμακοποιού Σορέλι, από
τόν θησαυρό δηλαδώσεις δέν είχαν νά κερδίσουν τήποτα...
TZΩΝ ΠΕΡΚΕΡ